

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

ECUMENICAL PATRIARCHATE
ARCHDIOCESE OF
THYATEIRA & GREAT BRITAIN

ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ THE WORD OF OUR LORD

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ
15 Νοεμβρίου 2020
Ἦχος πλ. β'. Ἀριθμ. 46

8th SUNDAY OF LUKE
15 November 2020
Plagal of the 2nd Mode. No. 46

Γουρία, Σαμωνᾶ & Ἀβίβου μαρτύρων (Ἀρχὴ νηστείας Χριστουγέννων)
Gurias, Samonas & Abibus Martyrs (Christmas fast begins)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἐφεσ. β', 4-10

Αδελφοί, ὁ θεός, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασιν συνεζωοποίησεν τῷ Χριστῷ - χάριτί ἐστε σεσωσμένοι - καὶ συνήγειρεν, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἵνα ἐνδείξῃται ἐν τοῖς αἰῶσιν τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν· θεοῦ τὸ δῶρον· οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι. Αὐτοῦ γὰρ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

EPISTLE READING

Eph. 2: 4-10

Brethren, God who is rich in mercy, out of the great love with which he loved us, even when we were dead through our trespasses, made us alive together with Christ (by grace you have been saved), and raised us up with him, and made us sit with him in the heavenly places in Christ Jesus, that in the coming ages he might show the immeasurable riches of his grace in kindness toward us in Christ Jesus. For by grace you have been saved through faith; and this is not your own doing, it is the gift of God: not because of works, lest any man should boast. For we are his workmanship, created in Christ Jesus for good works, which God prepared beforehand, that we should walk in them.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. β'

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες, ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

RESURRECTION APOLYTIKION

Plagal of the 2nd Mode

Angelic Powers were at your grave, and those who guarded it became as dead, and Mary stood by the tomb, seeking your most pure Body. You despoiled Hell and emerged unscathed; you met the Virgin and granted life. Lord, risen from the dead, glory to you!

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Λουκ. ι', 25-37

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτόν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ. ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτόν ἀντιπαρῆλθεν. ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἔλθων καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρεΐτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδρασε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὃ τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγενῆσθαι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

GOSPEL READING

Luke 10: 25-37

At that time, a lawyer stood up to put Jesus to the test, saying, «Teacher, what shall I do to inherit eternal life?» He said to him, «What is written in the law? How do you read?» And he answered, «You shall love the Lord your God with all your heart, and with all your soul, and with all your strength, and with all your mind; and your neighbor as yourself». And he said to him, «You have answered right; do this, and you will live». But he, desiring to justify himself, said to Jesus, «And who is my neighbor?» Jesus replied, «A man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell among robbers, who stripped him and beat him, and departed, leaving him half dead. Now by chance a priest was going down that road; and when he saw him he passed by on the other side. So likewise a Levite, when he came to the place and saw him, passed by on the other side. But a Samaritan, as he journeyed, came to where he was; and when he saw him, he had compassion, and went to him and bound up his wounds, pouring on oil and wine; then he set him on his own beast and brought him to an inn, and took care of him. And the next day he took out two denarii and gave them to the innkeeper, saying, 'Take care of him; and whatever more you spend, I will repay you when I come back.' Which of these three, do you think, proved neighbor to the man who fell among the robbers?» He said, «The one who showed mercy on him». And Jesus said to him, «Go and do likewise».

We need deep in our souls to truly repent, to return to God, but with the awareness that we are to blame for not coming to God until now, with the awareness that we are guilty. This is humiliation and repentance and confession. You admit that you are in blame. Everything else is a fairy tale, that you quickly repent. If you are not feeling guilty inside and do not apologize for it and you are not willing to change, knowing and believing that God will forgive you and help you change, everything else is neither repentance nor anything.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

«Κατά Χριστόν Ζωή και Σωτηρία: Ο Χριστός ως «ο πλησίον»!

«**Τ**ίς ἐστί μου πλησίον»; ρώτησε ο Νομικός τον Ιησού στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή. Διότι, ναι, οφείλουμε να αγαπήσουμε τον πλησίον ως να είναι ο ίδιος ο εαυτός μας, αλλά ποιος είναι ο πραγματικός πλησίον; Ποιον εκλαμβάνουμε ως πλησίον; Και ο Κύριος, αφού παραθέτει την περιεκτικότατη και άκρως εκπαιδευτική Παραβολή του καλού Σαμαρείτη, ρωτά τον Νομικό: *Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές;* Ο Νομικός ορθώς τότε απαντά πως πλησίον μπορεί μόνο να λέγεται αυτός που έδειξε έλεος και αγάπη εμπράκτως στον άνθρωπο εκείνο που έπεσε στα χέρια των ληστών. Και βεβαίως, ο Ιησούς, ως Διδάσκαλος και εφαρμοστής της αληθινής Αγάπης, του απήντησε: πήγαινε και κάνε κι εσύ το ίδιο. Δηλαδή, δείξε έλεος σε κάθε άνθρωπο και σε κάθε πλάσμα Του χωρίς να κοιτάξεις ποιος είναι, από που προέρχεται, ποιες είναι οι καταβολές του, κοινωνικές ή πολιτικές, το χρώμα του, η θρησκεία του ή οι επιλογές του ή ακόμη και τι «σταυρό» κουβαλά.

Διαπιστώνει κανείς λοιπόν, ακόμη και αν δεν είναι ειδικός θεολόγος, πως η ερώτηση του Χριστού δεν ήταν αν ο «*εμπεσών εἰς τοὺς ληστές*» είναι ο πλησίον, αλλά ποιος από τους τρεις που βρέθηκαν εκεί ήταν ο πλησίον στον πληγωμένο. Διότι πλησίον λογίζεται κάθε άνθρωπος όχι βάσει της ανάγκης του (όπως ο παθών της Παραβολής) αλλά βάσει της πρόθεσής του και της εσωτερικής του ανάγκης να γίνει πλησίον του αδελφού του και να τον στηρίξει στην ανάγκη του (όπως ο καλός Σαμαρείτης). Ας παρατεθεί με λίγο πιο απλά λόγια σε πρώτο ενικό πρόσωπο για να είναι πιο κατανοητό: ο πλησίον μου δεν καθορίζεται από την ανάγκη του για να τον βοηθήσω αλλά από την πρόθεσή μου και την αγάπη μου να του συμπαρασταθώ και να του δείξω έμπρακτα την αγάπη μου. Και αν έχω μέσα μου αγάπη Χριστιανική, ανιδιοτελή και ειλικρινή, χωρίς διακρίσεις και εξειδικεύσεις, τότε και μόνο τότε μπορώ να πω πως ο κάθε άνθρωπος δίπλα μου είναι πλησίον μου.

Αν όμως βάλω περιορισμούς και θεωρήσω πως πλησίον μου μπορεί να λέγεται μόνο όποιος αγαπώ, είναι φίλος μου ή συγγενής μου, τότε εγώ ο ίδιος δεν μπορεί να είμαι ο πλησίον κανενός. Η αγάπη μου είναι περιορισμένη μέσα σε πλαίσια που κατά το πλείστον είναι φτιαγμένα από εγωισμό και συμφέρον. Αυτό λοιπόν που κάνει τον καλό Σαμαρείτη να δει τον άνθρωπο που έχει ανάγκη ως αδελφό του, ως πλησίον, και να τον φροντίσει σαν τον εαυτό του, δεν είναι μόνο η ενσυναίσθηση της ανθρώπινης ανάγκης και του πόνου του άλλου, αλλά η τοποθέτηση του εαυτού του στη θέση του, η ταύτιση του εαυτού του με τον πλησίον, ώστε ο ίδιος να γίνει ο πλησίον του άλλου, εμείς δηλαδή να γίνουμε ο πλησίον του άλλου, να βασιστεί και να ελπίζει σε εμάς. Πως θα μπορούμε στη διαδικασία να δώσουμε φαγητό στον πεινασμένο, νερό στον διψασμένο, ρούχα στον γυμνό, σπίτι στον άστεγο ή να επισκεφθούμε κάποιον στο νοσοκομείο και στη φυλακή, αν δεν δούμε μέσα του πρώτα τον ίδιο τον Χριστό, και αν δεν παραδώσουμε τον εαυτό μας ολόκληρο, σε πλήρη διαθεσιμότητα, με βαθύτατη αγάπη και με θυσιαστική πρόθεση, για να αισθανθεί ότι εμείς είμαστε ο πλησίον του; Και αν δεν αισθανθεί ότι εμείς είμαστε ο πλησίον του, πως θα βρει το θάρρος να ζητήσει τη βοήθειά μας, την αγάπη μας και την στήριξή μας;

Η σωτηρία μας δεν αρχίζει και τελειώνει σε μία «φιланθρωπική κίνηση», η οποία έχει σχεδόν πάντα ελατήρια εγωιστικά και μας κάνει να αισθανόμαστε ότι αγοράσαμε εισιτήριο για Παράδεισο. Η σωτηρία της ψυχής μας απαιτεί θυσιαστική αγάπη, πλήρη παράδοση της ζωής μας και του εαυτού μας στον Χριστό ως κεφαλή, και στους ανθρώπους ως σώμα της Εκκλησίας. Για να αγαπήσουμε τον πλησίον μας ως «σεαυτόν» πρέπει πρώτα εμείς να γίνουμε αγαπητοί στους άλλους και πρόθυμοι για θυσία αγάπης. Να

μπορεί ο πληγωμένος να μας εμπιστευθεί σαν να είμαστε ο εαυτός του. Κι εμείς με τη σειρά μας να φροντίσουμε τις πληγές του σαν δικές μας, σαν να είναι εκείνος ο εαυτός μας. Καλή Νηστεία Χριστουγέννων. Αγαπάτε αλλήλους!

Πρεσβ. Σάββας-Δαυίδ Βασιλειάδης

SERMON ON THE GOSPEL READING

“Go and do likewise”

Whether in parables or his other teachings, our Lord Jesus Christ often concluded with brief and uncompromising words, as at the end of the Parable of the Good Samaritan in this morning’s Gospel reading – *Go and do likewise*. The parable came after Jesus had been confronted by a young man who wanted to know how he might inherit eternal life. Jesus responded by directing him to the law and the young man recited the first and great commandment and the second which is inseparably connected to it.

The young man, no doubt confident that his reply had satisfied Jesus then asked for clarity on who his neighbour is who he – *should love as yourself*. We are told that he asked this because – *he wanted to justify himself*. He needed a good reason in order that whatever actions he might take would place him in good standing and his decisions be acceptable. This is not an unusual ploy when decisions are difficult or there has been or is likely to be disagreement – justifying our words and actions in defence of our own position or better, seeking clarity and a true understanding.

The Parable of the Good Samaritan (only recorded in Luke) told by Jesus, involved an act of actual bodily harm to a man and theft of all he had, on a public highway. This presented a challenge of neighbourliness for any who happened to be in the vicinity. Some who we would expect to do did not respond to the challenge but one person did and went to unexpected lengths to see that the injured man was cared for – “going the extra mile” – we might say. We may safely assume that for the Samaritan this was not an isolated act of kindness but on the contrary something fundamental in his nature with a constant care for those in need. Perhaps the thieves showed their true character but not we hope without the possibility of a change of heart and conduct. The innkeeper accepted without question the Samaritan’s request for hospitality and future care with his door open and nourishment on hand and plentiful.

“Symbolically, the Good Samaritan is Christ himself, the wounded man is humanity set upon by demons, the inn is the Church. Love for neighbour proves our love for God.” (Taken from the footnotes in the Orthodox Study Bible). This being the case, knowing ourselves in need of Christ in our life battered by its many and various storms and temptations, we do not “... neglect to meet together, as is the habit of some, but encouraging one another, and all the more as you see the Day drawing near” (Heb. 10:25). The “Samaritan” then calls us in our weakness; the “Inn” holds open the door and offers the shelter and nourishment only found within its firm and secure walls; our response to this generosity is reciprocal love and service to others.

Today we begin the Nativity Fast, drawing us in penitence and self discipline along the path to celebration, recollecting the love of God in the coming of Christ at Bethlehem with nothing detracting us from preparation and ultimate rejoicing.

Oecon. Nikitas Lantsbery

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN
Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk

Printed by Athina Press